

Dénes László

A hallgatás egyik arca

Váltott lovakkal zúdul rád a tél,
ajkad csipkézi kékes zúzmara,
múltadról jobban semmi sem beszél,
mint érveidnek dúlt, zilált hada.

Miért görbíti hátadat a ma,
ha nem emészt a lelkiismeret?
Miért szúr minden idegen szava,
ki jöttment-báván, sunyin hízeleg?

Attól lehetsz csak épebb, gazdagabb,
mi rajtad roncsolást átrobog,
s nyomokat hagy hamvas arcodon,

ami a nehezebből rád ragad,
amitől te leszel majd önmagad.
Emlékszel? Mint voltál egykoron.

Tudod, a szerelem...

Lehet, hogy ötlettelen, ócska jószág,
Lehet költői dac vagy csak álom,
Önhittség, ösztön, átmeneti jószág,
Vagy könnyelmű fogadás, de állom!
Játék, mit ketten játszanak, s ha győznek,
Majd rátelepszik lelkükre a gond,
S mert egymást féltve körbe kergetőznek,
Idő múltán az egyikük bezsong.
Teher, mi húz, hiány, mi bánt, lelomboz,
Még akkor is, ha testre test omol,
S ha vége, hát a csalódás feloldoz
Az adott szó és sajtó múlt alól.

De hadd most ezt, tapadj a mellkasomhoz,
Feledve mást, míg arcom rád hajol.

évfordulós haiku

elbíbelődöm
sorsoddal egymagamban
birtokot sértve

Felhámia

még rád hajolhatok
 megmámorosodva az otthonosságtól
 belemerülve a bódító testillatfelhőbe
 meghempergőzve csöndes tremorral
 a melaninos nyákos szaruréteges mikrovilágban
 elkábulva-omolva a szórtüszők pórusok
 faggyú- és verejtékmirigyek birtokjeleinek
 szétáradó feromonos aeroszoljától
 önkívületig tobzódva
 a megfoghatatlan dermatikus matériában
 még rátapadhatok
 a másfél négyzetméteres oázisra
 testsúlyod hét százalékára
 betakarózva véle(d) öröms gügyögésben
 a leselkedő teljes elárulásig
 ami jó

Circumdederunt

*„Nekiünk jogunk van újraélni,
 Jogunk van sohse félni,
 Nem kérdeni, meddig és merre?
 Vissza a tengerre.”*

(Ady Endre: Két szent vitorlás)

Most már ne hívjatok a villámsújtotta
 tölgyek, olcsó tulipánok, megviselt
 férfiak, kitartó hölgyek közé. Minden székéről
 fel kellett állnom a vágy sárga villamosán.
 Jegyet váltottam egy vakvágányon álló
 vonatra. Megoldódik holnapra jó néhány
 dilemma. Kezdd új életet! (Vagy keress
 más halált?) És körülvevén a tanácsok,
 mint eretneket a farakások. Ne hívjatok
 hát. Nem viszek tovább se lángot, se
 keresztet. Hajóra szállok. Átcsapnak
 felettem tajtékos hullámok.

Szabó Bogár Imre

Pásztoróra

Itt állok a Hortobágyon,
egymagamban oly sudáron,
mint a szálfa a határon,
s csodálkozom a juhnyájon.

Mennyi okos állat egybe!
Nem mennének föl a hegyre
sem embernek, sem Istennek,
hiszen engem jól ismernek.

Álmodozunk zöld mezőben,
nem érdekel minket ő sem,
aki gazda vagy ki betyár,
nem mozdulunk innen mi már.

Ez az igaz pásztoróra,
nem ügyelünk füttyre, szóra,
bámuljuk a nagy kék eget,
megáll a Nap, az is lehet.

Nyomot hagyni?

Mért kéne itt nyomot hagyni?

A természet tökéletes!
Javítgatni, belenyúlni,
rajta durva nyomot hagyni
roppant hiba!
Vétek!

Érted?

Egy-két kései alma

Egy-két kései alma.
Egy-két kései körte,
alma.
Egy-két kései szilva.

Egy-két kései nóta.
Egy-két kései tánc.
Mintha a *mostan* mögül szólna,
mintha e lágy ősz még nyár volna.

Egy-két tétova lépés,
egy-két távoli hang.

Sóhajós, sírós, nyöszörgős óhaj:
Ne menj! Maradj! Most hova? Ó, jaj!

Már
nincs hova. Érted? Elmúlt! Ostoba!

Csak
egy-két kései szilva.
Csak
egy-két kései körte,
alma..

Gyimesi László

Örökre szól

Ne szeressetek engem!
Gonosz medve, rátok döntöm az erdőt,
Kéretlen leplet hasítok az égből,
Felhőgyapjakkal nyergelem fel
Szent Mihály lovát.

Dúlok-fúlok a fergetegben,
Tavasza, nyárra nincsen jó szavam,
Lánc az orromban, őszi ajándék,
Bódítsatok hát bálványos hitbe,
Rángassatok bohócos tarka táncba.

Ne szeressetek engem!
Összeterelt emlékeimen ne osztozzatok,
Ne hazudjátok szépnek a semmit,
Üres bődönömben méz emléke kong,
Méz emléke? Igaz-e, nem tudom.

Bocsok idéznek valami tavaszt,
Emlékeznem kéne, de nem megy, nekem is,
Vadászokat láttam a látófa körül,
Ennyi biztos, villámló botokkal jártak,
Dörmögésemre sohasem feleltek.

Kullancs, bogánccs kopott bundámban,
Poshadt víz gyűlik a barlang előtt,
Vonszoló a szabaddá lett láncom,
Le a patakhoz, tán még friss a víz,
Halak, rákok íze mancsom horgain.

Nem élem túl a készülő telet, az álom
Most már örökre szól, a lánc lehullik,
Bordáim közül kigurul a húszéves golyó,
Boldog leszél, süvít rám a savanyú szél.
Jó így. Ne szeressetek engem!